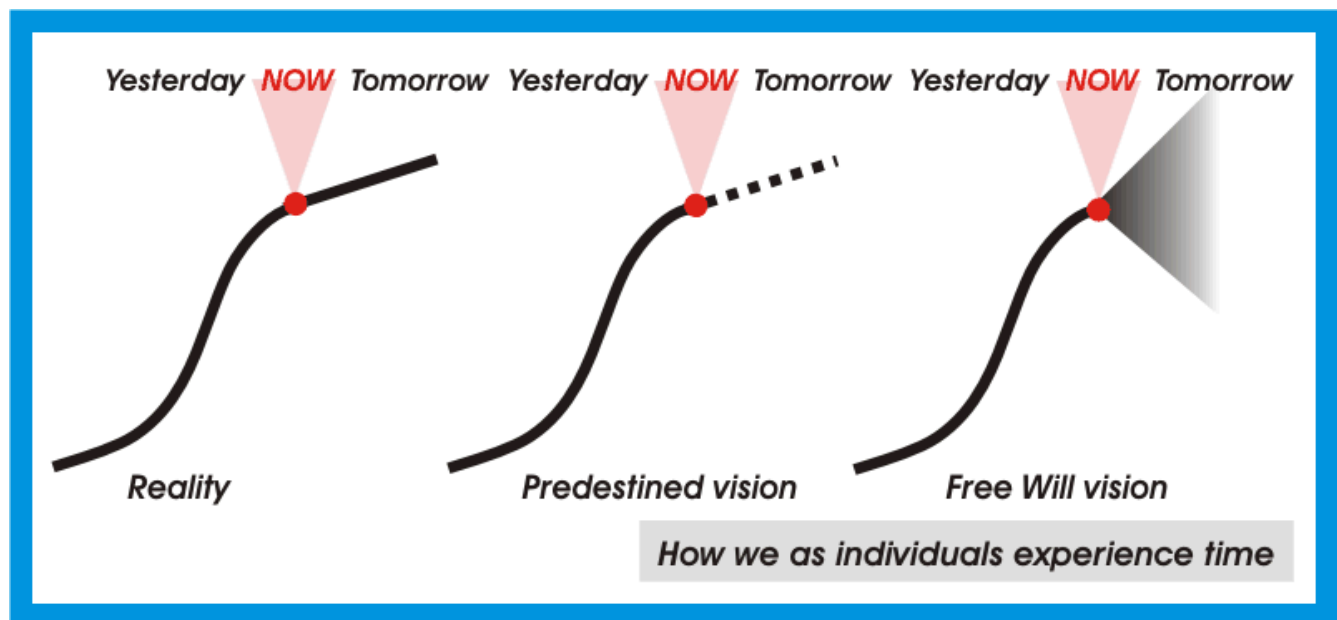

Subject: Over die vreselijke Tsunami

From: Eric Halmans <SMTP:EHALMANS@CHELLO.NL>

Date: Fri, 18 Feb 2005 15:43:35 +0000 (02/18/2005 04:43:35 PM)

Al weken probeer ik het onderstaande een beetje fatsoenlijk op papier te krijgen.
En ik ben dan ook wel een keer of tig opnieuw begonnen.
En nu ik ook mijn programmeeropdracht heb afgerond, bij deze:

Over die vreselijke Tsunami.

Laat ik beginnen met een enorme open deur.
Ook ik vond het vreselijk wat er rondom de Indische Oceaan gebeurd is... eind vorig jaar.
En de beelden waren al even gruwelijk.
Maar er was ook een nieuwsfeit, dat er wat mij betreft, toch wel enigszins bovenuit stak.

Het schijnt dat die Tsunami onder de dierenwereld maar weinig slachtoffers heeft gemaakt!
Alsof de dieren vooraf geweten hebben dat er iets gruwelijks zou gaan gebeuren.

Ik hoorde mensen dit verklaren met een zesde zintuig...
Ik hoorde ook een dierenarts dit weer naar het rijk der fabelen verwijzen...
Maar is dat laatste wel terecht?

Evolutionair heeft kennis over naderend onheil,
wel degelijk voordelen, voordelen boven een ontberen van dergelijke kennis.
Maar dit strookt natuurlijk niet met hoe wij westerlingen iets als tijd ervaren...
vandaar ook de stelligheid van de dierenarts.

Wat volgt is een poging om het een en ander met elkaar te rijmen.
Te beginnen met een grafiekje.

De bovenstaande figuur, bestaat eigenlijk uit 3 figuren.

De eerste figuur , van links naar rechts bezien, noem ik Reality, de realiteit.

De 2 figuur beschrijft een predestinatieve visie van de ervaring van tijd,
en een 3e figuur beschrijft de, tegenwoordig alom aanvaarde, vrije wil visie op de ervaring van tijd.

De 3 figuren verschillen enkel in hoe de toekomst vanuit het nu wordt ervaren.

In de eerste figuur, de figuur van de realiteit, is dit een lijn.

In de predestinatieve visie is deze lijn verworden tot een stippellijn.

In het wereldbeeld van de vrije wil is deze lijn verworden tot een waaier van mogelijkheden.

Opgemerkt voor alle drie zij nog, dat de rode puntjes staan voor het moment nu,
en is het verleden naar het moment nu toe in alle drie de figuren gelijk. (een s-bochtig traject)

Laat ik nu terugkeren naar de eerste figuur,
en laat ik beginnen met het stellen van een vraag:

Als ik kijk naar het nu van vandaag...
is dat nu dan anders dan het nu van gisteren?

Het antwoord:

Natuurlijk zijn ze anders... ze schelen één dag...

en al wat in die dag gebeurd is,

is het verschil tussen het nu van gisteren en het nu van vandaag.

Maar in principe zijn het wel 2 met elkaar vergelijkbare dingen!

Het is niet alsof ik ineens een appel met een peer wil vergelijken, zogezegd.
Het zijn allebei appels.... alleen is de ene appel een dag rijper dan de andere.

Nou schuif ik de tijdsas één dag op naar de toekomst:

Als ik kijk naar het nu van vandaag, en ik vergelijk dat met het nu van morgen...
vergelijk ik dan ineens wel een appel met een peer?
Of blijven het 2 appels.. waarvan de ene nog groen is... en de andere al gevallen?

Ik geloof er echt heilig in...

op mijn aller beta wetenschappelijkste boerenfluitjes...

dat het nu van morgen zich net als het nu van vandaag zal gedragen...

Dat de nu's allebei appels zijn. En niet ineens een appel en een peer.

Daarom ook, durf ik bij de eerste figuur het grote woord te gebruiken: Reality.

En durf ik al net zo hard de lijn door te trekken de toekomst in...

Echter zitten wij allen, als menselijke individuen, gevangen in het nu.

De rode puntjes in de 3 figuren...

Naar het verleden toe hebben we een zekere mate van zekerheid.

Dat is immers al gebeurd.

De som van alle die gebeurtenissen tot dan heeft ons tot dat bewuste nu gebracht...

Niet dat we alles uit ons verleden tot in detail kennen,

maar gebeurd is nou eenmaal gebeurd.

Naar de toekomst toe echter... weten we zittend in ons nu niet wat zal gaan gebeuren!

Er is sprake van onzekerheid in die toekomst...

Dus in tegenstelling tot de stelligheid waarmee ik het woord reality neerknalde onder de eerste figuur...

moeten we bij onze menselijke kijk op de dingen naar de toekomst toe, een mate van onzekerheid inbouwen.

We weten nu eenmaal niet precies wat komen gaat.

Die onzekerheid kan op 2 manieren, ingebouwd worden...
en dat wordt weer weergegeven in de 2e en 3e figuur. De menselijke kijk op de tijd.

In een predestinatieve toekomstvisie kun je de onzekerheid symboliseren met een stippellijn...
en in een vrije wil visie kun je die symboliseren met een waaier.

Ik zelf vind het predestinatieve wereldbeeld de werkelijkheid (Reality) dichter benaderen.

(De 2e figuur lijkt meer op de 1e figuur dan de 3e figuur)

Er is een plan, al reeds in de toekomst geschreven,
waarlangs wij ons vanuit het nu naar de dag van morgen toe bewegen.

Hoe het plan precies loopt weten we niet, maar er is één plan.

(Een stippellijn omdat we niet weten hoe die verwordt tot lijn.)

Dit in tegenstelling tot:
het komt zoals het komt ...

en:
Een het zich een weg banen door de zee van mogelijkheden.

Alle mogelijkheden naar de toekomst toe zijn nog open...
Er is als het ware een waaier aan mogelijkheden... waaruit "gekozen" kan worden...
Dit laatste is dan ook het toekomstbeeld van de vrije wil.

Overigens:
In de praktijk heeft de visie van een vrije wil zeker wel voordelen...
Ergens naar toe streven is nou eenmaal leuker als je denkt dat het haalbaar is...
En het is echt veel moeilijker ergens naar te streven,
als je denkt dat dit niet in de toekomst besloten ligt.

Maar dit ter zijde...
Het gaat er mij niet om of iets handig is in de dagelijkse praktijk...
maar het gaat er mij hier om wat beter past op de realiteit.

Want in die realiteit ligt de verklaring besloten voor dat werking van dat 6e zintuig,
dat de dieren rondom de Indische Oceaan, het leven heeft gered.

Om dan ook maar meteen terug te keren naar het dilemma van dat 6e zintuig...
en dat het volgens de stelling name van de dierenarts,
nou eenmaal niet strookt met de visie van een vrije wil...

Mijn oplossing voor dit dilemma is als volgt:

Erken dat de vrije wil niet de meest realistische visie op tijd is...
Dat je die realiteit beter kunt benaderen met een andere visie...
een andere visie op tijd.
En dat die realistische visie een mogelijkheid creëert het voorval wel te verklaren.

En die betere visie is er: een predestinatieve visie...
Die past wat mij betreft nou eenmaal beter op de data...

Hoewel deze visie ook niet alle realiteit in pacht heeft...
Maar hij is wel voor de mens inpasbaar,
omdat hij evenwel als een vrije wil onzekerheden naar de toekomst heeft inbouwt.
We leven nou eenmaal in het nu...
en niemand kan exact voorspellen wat de realiteit van morgen is...

MAW:
Een stippellijn beschrijft mijns inziens echt een stuk beter de realiteit, dan een waaier....

En dan nu stap 2 in de verklaring van het opmerkelijk dierlijk handelen:

Als het nu van morgen al min of meer vast ligt...
maar we het niet in detail kennen in het nu van vandaag,
kan die ene vastliggende toekomst van morgen,
dan wel een soort energie uit zenden naar het nu van vandaag?

Ik bedoel:

Wat is het verschil tussen een echte appel....
en 1.000.000 appels die er hadden kunnen zijn geweest?

Het verschil is in eerste instantie triviaal:

Een echte appel kan je buikje vullen...
een appel die er niet is...of nooit zal zijn... kan dat niet...

Zo zie ik ook het universum in de toekomst...

Er is voor ons allen slechts één vastliggend traject.

Slechts één toekomstige realiteit, die zich ontwikkeld vanuit ons nu.

Niet dat ik het ken ...dat traject... daarom stippel ik het, maar ik weet dat het slechts één traject zal zijn....

En misschien wel 1 miljoen denkbare andere trajecten...

Waarvan het echte traject zal verschillen door echt te zijn en door de andere niet echt te laten zijn.

Ik kan het echte traject eten en van de andere alleen maar dromen.... om bij het voorbeeld van de appel te blijven.

Als er nu dan maar één echt toekomstig universum is....
kan dat enige echte universum dan een energie uit stralen....
die ons in ons nu beïnvloed?

(Dit in tegenstelling tot de geringe energie die uitgaat van iets wat er niet is...
de gedroomde toekomstige universa....

Die een energie uitstralen gelijk aan nul... zo lijkt me

Als deze energie uit onze enige toekomst er is...

ongeacht hoe die vorm dient te worden gegeven

is er dan ergens in onze evolutie een moment geweest....

waarop zich een zintuig ontwikkelde,

dat deze energie ten bate van het individu kon gebruiken?

Ik denk echt dat dit kan. Dat wij als levende organismen die energie kunnen waarnemen.

En ik denk dan ook dat de Tsunami, met al zijn geweld, nu juist dit aangetoond heeft.

Dat het mogelijk is die energie waar te nemen...

En dat veel zoogdieren, en misschien wel andere gewervelden zoniet alle,
met een zintuig hiervoor zijn uitgerust...

Dat 6e zintuig... of 3e oogje... dat bestaat mijns inziens echt.

Al is het maar omdat het je een enorm evolutionair voordeel biedt.

“Luisteren” naar dat ene echte universum van morgen.

Om vandaag je voordeel mee te doen.

Dit Tsunami experiment, heeft echt heel veel leed veroorzaakt.

Laat er iets goeds uit ontstaan.

Liefs,

Eric

Al weken probeer ik het onderstaande een beetje fatsoenlijk op papier te krijgen.

En ik ben dan ook wel een keer of tig opnieuw begonnen.

En nu ik ook mijn programmeeropdracht heb afgerond, bij deze:

Over die vreselijke Tsunami.

Laat ik beginnen met een enorme open deur.

Ook ik vond het vreselijk wat er rondom de Indische Oceaan gebeurd is... eind vorig jaar.

En de beelden waren al even gruwelijk.

Maar er was ook een nieuwsfeit, dat er wat mij betreft, toch wel enigszins bovenuit stak.

Het schijnt dat die Tsunami onder de dierenwereld maar weinig slachtoffers heeft gemaakt!

Alsof de dieren vooraf geweten hebben dat er iets gruwelijks zou gaan gebeuren.

Ik hoorde mensen dit verklaren met een zesde zintuig...

Ik hoorde ook een dierenarts dit weer naar het rijk der fabelen verwijzen...

Maar is dat laatste wel terecht?

Evolutionair heeft kennis over naderend onheil,

wel degelijk voordelen, voordelen boven een ontberen van dergelijke kennis.

Maar dit strookt natuurlijk niet met hoe wij westerlingen iets als tijd ervaren...
vandaar ook de stelligheid van de dierenarts.

Wat volgt is een poging om het een en ander met elkaar te rijmen.

Te beginnen met een grafiekje.

De bovenstaande figuur, bestaat eigenlijk uit 3 figuren.

De eerste figuur, van links naar rechts gezien, noem ik Reality, de realiteit.

De 2e figuur beschrijft een predestinatieve visie van de ervaring van tijd,
en een 3e figuur beschrijft de, tegenwoordig alom aanvaarde, vrije wil visie op de ervaring van tijd.

De 3 figuren verschillen enkel in hoe de toekomst vanuit het nu wordt ervaren.

In de eerste figuur, de figuur van de realiteit, is dit een lijn.

In de predestinatieve visie is deze lijn verworden tot een stippellijn.

In het wereldbeeld van de vrije wil is deze lijn verworden tot een waaier van mogelijkheden.

Opgemerkt voor alle drie zij nog, dat de rode puntjes staan voor het moment nu,
en is het verleden naar het moment nu toe in alle drie de figuren gelijk. (een s-bochtig traject)

Laat ik nu terugkeren naar de eerste figuur,
en laat ik beginnen met het stellen van een vraag:

*Als ik kijk naar het **nu** van vandaag...*

*is dat **nu** dan anders dan het **nu** van gisteren?*

Het antwoord:

Natuurlijk zijn ze anders... ze schelen een dag...

en al wat in die dag gebeurd is,

is het verschil tussen het **nu** van gisteren en het **nu** van vandaag.

Maar in principe zijn het wel 2 met elkaar vergelijkbare dingen!

Het is niet alsof ik ineens een appel met een peer wil vergelijken, zogezegd.

Het zijn allebei appels.... alleen is de ene appel een dag rijper dan de andere.

Nou schuif ik de tijdsas een dag op naar de toekomst:

*Als ik kijk naar het **nu** van vandaag, en ik vergelijk dat met het **nu** van morgen...*

vergelijk ik dan ineens wel een appel met een peer?

Of blijven het 2 appels.. waarvan de ene nog groen is... en de andere al gevallen?

Ik geloof er echt heilig in...

op mijn aller beta wetenschappelijkste boerenfluitjes...

dat het **nu** van morgen zich net als het **nu** van vandaag zal gedragen...

Dat de nu's allebei appels zijn. En niet ineens een appel en een peer.

Daarom ook, durf ik bij de eerste figuur het grote woord te gebruiken: Reality.

En durf ik al net zo hard de lijn door te trekken de toekomst in...

Echter zitten wij allen, als menselijke individuen, gevangen in het **nu**.

De rode puntjes in de 3 figuren...

Naar het verleden toe hebben we een zekere mate van zekerheid.

Dat is immers al gebeurd.

*De som van alle die gebeurtenissen tot dan heeft ons tot dat bewuste **nu** gebracht...*

Niet dat we alles uit ons verleden tot in detail kennen,

maar gebeurd is nou eenmaal gebeurd.

Naar de toekomst toe echter... weten we zittend in ons nu niet wat zal gaan gebeuren!

Er is sprake van onzekerheid in die toekomst...

Dus in tegenstelling tot de stelligheid waarmee ik het woord reality neerknalde onder de eerste figuur... moeten we bij onze menselijke kijk op de dingen naar de toekomst toe, een mate van onzekerheid inbouwen. We weten nu eenmaal niet precies wat komen gaat.

Die onzekerheid kan op 2 manieren, ingebouwd worden...

en dat wordt weer weergegeven in de 2e en 3e figuur. De menselijke kijk op de tijd.

In een predestinatieve toekomstvisie kun je de onzekerheid symboliseren met een stippellijn... en in een vrije wil visie kun je die symboliseren met een waaier.

Ik zelf vind het predestinatieve wereldbeeld de werkelijkheid (Reality) dichter benaderen.

(De 2e figuur lijkt meer op de 1e figuur dan de 3e figuur)

Er is een plan, al reeds in de toekomst geschreven,

waarlangs wij ons vanuit het nu naar de dag van morgen toe bewegen.

Hoe het plan precies loopt weten we niet, maar er is n plan.

(Een stippellijn omdat we niet weten hoe die verwordt tot lijn.)

Dit in tegenstelling tot:

het komt zoals het komt ...

en:

Een het zich een weg banen door de zee van mogelijkheden.

Alle mogelijkheden naar de toekomst toe zijn nog open...

Er is als het ware een waaier aan mogelijkheden... waaruit "gekozen" kan worden...

Dit laatste is dan ook het toekomstbeeld van de vrije wil.

Overigens:

In de praktijk heeft de visie van een vrije wil zeker wel voordelen....

Ergens naar toe streven is nou eenmaal leuker als je denkt dat het haalbaar is...

En het is echt veel moeilijker ergens naar te streven,

als je denkt dat dit niet in de toekomst besloten ligt.

Maar dit ter zijde....

Het gaat er mij niet om of iets handig is in de dagelijkse praktijk...

maar het gaat er mij hier om wat beter past op de realiteit.

Want in die realiteit ligt de verklaring besloten voor dat werking van dat 6e zintuig,
dat de dieren rondom de Indische Oceaan, het leven heeft gered.

Om dan ook maar meteen terug te keren naar het dilemma van dat 6e zintuig....

en dat het volgens de stelling name van de dierenarts,

nou eenmaal niet strookt met de visie van een vrije wil...

Mijn oplossing voor dit dilemma is als volgt:

Erken dat de vrije wil niet de meest realistische visie op tijd is...

Dat je die realiteit beter kunt benaderen met een andere visie...

een andere visie op tijd.

En dat die realistische visie een mogelijkheid creëert het voorval wel te verklaren.

En die betere visie is er: een predestinatieve visie...

Die past wat mij betreft nou eenmaal beter op de data...

Hoewel deze visie ook niet alle realiteit in pacht heeft...

Maar hij is wel voor de mens inpasbaar,

omdat hij evenwel als een vrije wil onzekerheden naar de toekomst heeft inbouwt.

We leven nou eenmaal in het nu...

en niemand kan exact voorspellen wat de realiteit van morgen is...

MAW:

Een stippellijn beschrijft mijns inziens echt een stuk beter de realiteit, dan een waaier....

En dan nu stap 2 in de verklaring van het opmerkelijk dierlijk handelen:

*Als het **nu** van morgen al min of meer vast ligt....*

*maar we het niet in detail kennen in het **nu** van vandaag,*

kan die ene vastliggende toekomst van morgen,

*dan wel een soort energie uit zenden naar het **nu** van vandaag?*

Ik bedoel:

Wat is het verschil tussen een echte appel....

en 1.000.000 appels die er hadden kunnen zijn geweest?

Het verschil is in eerste instantie triviaal:

Een echte appel kan je buikje vullen....

een appel die er niet is...of nooit zal zijn... kan dat niet...

Zo zie ik ook het universum in de toekomst...

Er is voor ons allen slechts n vastliggend traject.

Slechts $\diamond\diamond$ toekomstige realiteit, die zich ontwikkeld vanuit ons nu.

Niet dat ik het ken ...dat traject... daarom stippel ik het, maar ik weet dat het slechts $\diamond\diamond$ traject zal zijn....

En misschien wel 1 miljoen denkbare andere trajecten...

Waarvan het echte traject zal verschillen door echt te zijn en door de andere niet echt te laten zijn.

Ik kan het echte traject eten en van de andere alleen maar dromen.... om bij het voorbeeld van de appel te blijven.

Als er nu dan maar een echt toekomstig universum is.....

kan dat enige echte universum dan een energie uit stralen....

die ons in ons nu beïnvloed?

(Dit in tegenstelling tot de geringe energie die uitgaat van iets wat er niet is...

de gedroomde toekomstige universa....

Die een energie uitstralen gelijk aan nul... zo lijkt me

Als deze energie uit onze enige toekomst er is...

ongeacht hoe die vorm dient te worden gegeven

is er dan ergens in onze evolutie een moment geweest....

waarop zich een zintuig ontwikkelde,

dat deze energie ten bate van het individu kon gebruiken?

Ik denk echt dat dit kan. Dat wij als levende organismen die energie kunnen waarnemen.

En ik denk dan ook dat de Tsunami, met al zijn geweld, nu juist dit aangetoond heeft.

Dat het mogelijk is die energie waar te nemen...

En dat veel zoogdieren, en misschien wel andere gewervelden zoniet alle,

met een zintuig hiervoor zijn uitgerust...

Dat 6e zintuig... of 3e oogje... dat bestaat mijns inziens echt.

Al is het maar omdat het je een enorm evolutionair voordeel biedt.

“Luisteren” naar dat ene echte universum van morgen.

Om vandaag je voordeel mee te doen.

Dit Tsunami experiment, heeft echt heel veel leed veroorzaakt.

Laat er iets goeds uit ontstaan.

Liefs,

Eric

Subject: Vervolgje aanvulling op de Tsunami mail
From: Eric Halmans <SMTP:EHALMANS@CHELLO.NL>
Date: Fri, 25 Feb 2005 10:14:31 +0000 (02/25/2005 11:14:31 AM)

Hallo allemaal,

ik wilde jullie graag nog iets doen toekomen omtrent de dieren en de Tsunami.

En wel deze link:

http://www.sheldrake.org/papers/Animals/animals_tsunami.html

Een artikel over het fenomeen door niemand minder dan Rupert Sheldrake.

Ik was nog jong toen ik Rupert Sheldrake voor het eerst op TV voorbij zag komen.

Dat was in het TV programma "een schitterend ongeluk" van Wim Kaizer.

Hij is op zijn minst gezegd nogal omstreden....

Destijds kwam hij op de proppen met zijn morfogenetische velden theorie....

Een theorie die in het kort zegt dat al wat is elkaar in positieve zin beïnvloed.

Zo zouden kristallen sneller groeien,

omdat voor hen al zoveel kristallen op dezelfde manier gegroeid zijn...

Maar het mooiste voorbeeld van zijn theorie was toch wel het voorbeeld,

dat pimpelmeesjes voor de oorlog in Engeland,

de doppen van melkflessen aan de voordeur haalde, om te drinken van de melk.

In de oorlog werd er geen melk meer gebracht...

En men ging er van uit dat,

de pimpelmeesjes die de truc nog kenden met hun korte levensloop,

het einde van de oorlog niet gehaald hadden....

Toch was er na de oorlog,

en de melk weer werd rondgebracht,

in een extreem korte tijd weer sprake van,

dit ontdoppen...